

[Robert Mikkelsen.]

gede deres By? Kan man lade være at spekulere lidt paa, hvordan han fik „de søde Ting“ til Kæresten?

Bekendte af mig har hørt hjemvendte Frontfolk prale med, hvordan de har „tværet Fjæset ud paa Jødeunger“ i Hviderusland og Sovjetukraine.

Og hvem er det saa, der begik disse Forbrydelser? Er det en enkelt uheldig Hr. Grün eller Grum? Det var det jo ikke. Disse Folk gik nødtigt alene ud; de var i Selskab med andre, som Regel med andre Danske. Grün var i Selskab med Jens Lyn, som fik Sprutforbud, med hele den „øndige“ Gruppe, som han taler om. Og hver af de andre havde ogsaa hver Gang Selskab af ligsindede. For hver en af dem, hvis individuelle Forbrydelser tilfældigt er kendt, er der 10—12 Stykker, som var med ved samme Lejlighed, ukendte, anonyme. Vi kender dem ikke, fordi kun de selv ved, hvem der var med, naar det gik løs bag Fronterne i Øst, og fordi de herhjemme var undraget dansk Retsforfølgning, saadan at kun enkelte tilfældige Genkendelser afslører enkelte af dem.

Men vi ved, at det var Voldsmænd og Forbrydere, som satte deres Præg paa dette Korps. Har der været enkelte imellem, som ikke personlig havde Smag for denne Opræden, har de i hvert Fald ikke formaaet at gøre sig gældende; de har ved deres Passivitet understøttet Flertallet, de er meddelagtige i de øvrige Handlinger og maa dele deres Straf.

Netop for at fritage Domstolene for en umulig Opgave ved at kræve Bevis for den enkeltes individuelle Handlinger har den gældende Lov fastsat den almindelige Mindstestraf for Medlemsskab i Frikorpset til 4 Aar. Saa var der Plads derover for dem, hvis Forhold man tilfældigt havde Rede paa, og under Strafferammen for de enkelte, som af særlige Grunde burde have Nedsættelse.

Domstolene har kun i beskedent Omfang benyttet sig af Muligheden for at komme over de 4 Aar. Derimod har man i overraskende mange Tilfælde fundet Grund til Strafnedsættelse. Normalstraffen blev ikke som forudsat 4 Aar, men, som det fremgaar af Betænkningen, kun 2—2½ Aar.

Det foreliggende Forslag gaar endnu videre. Efter det skal Straffen være mellem ½ Aar og 1 Aar, det vil sige at praktisk taget alle SS- og Frikorpsfolk skulde sættes paa fri Fod straks, hvis dette Forslag blev Lov.

Rigsdagen vedtog for nogle Aar tilbage

et andet Tillæg til Straffeloven, Tillægget af 18. Januar 1941. I denne Lovs § 3 hed det bl. a.: „Med Fængsel paa Livstid, i mindre alvorlige Tilfælde med tidsbestemt Fængsel ikke under 1 Aar, straffes den, der i Forhold til udenlandske militære Styrker, der efter Overenskomst med den danske Regering befinder sig her i Landet“ — maa jeg bemærke, at vi maa engang have opklaret, hvor dette ganske meningsløse og misvisende Udtryk kommer fra — „I. træder i Modstanderens Krigstjeneste eller yder Modstandere en Bistand, der er egnet til at udsætte disse militære Styrkers Sikkerhed for Fare“. Saadan skulde de Mennesker straffes, som kæmpede paa vore allieredes Side for deres Land. Her var Normalstraffen ikke 1 Aar, heller ikke 4 Aar, som efter Forræderiloven nu, men Fængsel paa Livstid.

I Henhold til den Lov, jeg før har nævnt, Loven af 1. Maj 1940, udstedte Justitsministeren i Juni 1941 en Bekendtgørelse, hvorefter Demonstrationer i Ord og Gerning mod de tyske Tropper skulde straffes med Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar. En Mand, der sagde: How do you do — til en Tysker, en anden, hvis Hund gøede ad en SS-Officer, en tredje, som i et privat Brev bebrejdede sin tidligere Kæreste, at hun havde forlovet sig med en af Landets Fjender, disse og mange andre blev dømt og maatte udstaa Række, der var strengere end de, en hel Række Frikorpsfolk nu kan komme ned paa.

Det er rigtigt, at Forholdene dengang var anderledes end nu. Men alligevel, det Lovforslag, vi i Dag drøfter, de Straffebestemmelser, som her foreslaas for dem, der kæmpede mod vore allierede i tysk Krigstjeneste, tager sig paa denne Baggrund endnu underligere ud.

Jeg vil ikke fordybe mig i flere Detailspørgsmaal. Der er Enkeltheder i dette Lovforslag, der kan tydes som Forbedringer. Der er Bestemmelser, som udfylder og tydeliggør, hvor Loven nu er uklar. Men det er ikke disse Enkeltheder, som præger Forslaget. Efter mit Partis Mening burde dette Forslag i sin Helhed og uden Udvalgsbehandling sættes under Afstemning og forkastes her i Tinget. Der kunde være gode Grunde til at drøfte de Ændringer, der er paakrævede i Udrensningslovgivningen, men det foreliggende Lovforslag er et daarligt Grundlag at gøre det paa.

Da Loven af 1. Juni 1945 blev vedtaget, ventede man endnu Særlove om de Foranstaltninger, der burde træffes over for D. N. S. A. P. Der blev derfor ikke truffet